

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, IČO: 251 10 161
sídlem Bělohorská 2428/203, Praha

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2016, čj. ČOI 98255/16/O100/3000/16/
HL/Št,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský se sídlem v Brně (dále jen „inspektorát“), rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, čj. ČOI 80094/16/3000/R/Hol, uložil žalobci úhrnnou pokutu ve výši 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dle rozhodnutí inspektorátu se žalobce dopustil několika správních deliktů

podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Konkrétně se jednalo o tyto správní delikty:

- Žalobce porušil právní povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když v jedné z provozoven prodal výrobek v nesprávné hmotnosti, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
 - Žalobce porušil právní povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, když v několika provozovnách nesprávně účtoval cenu výrobku, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
 - Žalobce porušil právní povinnost stanovenou v § 12 zákona o ochraně spotřebitelů, když v několika provozovnách neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými přepisy o prodejních cenách několika výrobků a informaci o ceně jinak vhodně nezpřístupnil, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele.
 - Žalobce porušil právní povinnost stanovenou v čl. 15 odst. 3 v návaznosti na čl. 16 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1007/2011 ze dne 27. 9. 2011, o názvech textilních vláken a souvisejícím označování materiálového složení textilních výrobků a o zrušení směrnice Rady 73/44/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES, když v jedné z provozoven u jednoho druhu textilních výrobků uvedl údaje o materiálovém složení pouze v cizím jazyce bez překladu do jazyka českého.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí inspektorátu podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 12. 12. 2016 žalobce nejprve konstatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že jím žalovaná potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, aniž pro to byly splněny podmínky, obě rozhodnutí správních orgánů označil za nepřezkoumatelná, uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a je v rozporu se skutečným stavem věci. V neposlední řadě uvedl, že jím byla uložena nepřiměřená pokuta.
4. Žalobce se neztotožnil se závěrem inspektorátu, pokud nepřihlédl ke způsobu spáchání správních deliktů ani ve prospěch ani v neprospěch, jelikož byly spáchány způsobem typickým. Tento postup označil za rozporný s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která požaduje, aby odůvodnění sankce bylo formulováno precizně a jednoznačně, přičemž je třeba zohlednit všechna hlediska, která lze považovat za relevantní. Inspektorát neprověřil funkčnost systému „záruky vrácení peněz“, který žalobce uplatňuje, přičemž právě hodnocení následku je zcela zásadní. Tímto postupem byla porušena zásada materiální pravdy. I vzhledem k existenci systému „záruky vrácení peněz“ je udělená pokuta zcela zjevně nepřiměřená.
5. Tím, že inspektorát zhodnotil k tíži žalobce absenci jakýchkoliv informací o ceně, došlo k porušení zásady dvojího přičítání, jelikož byla v neprospěch hodnocena skutečnost, která je znakem skutkové podstaty. Kdyby informace o ceně neabsentovaly, nemohlo by dojít ke spáchání deliktu.

6. Žalovaná se nezabývala dostatečně odvolacími námitkami žalobce a neodstranila vady prvostupňového rozhodnutí, čímž porušila zásadu dvojinstančnosti řízení a žalobci bylo odňato právo na řádné projednání věci. Napadené rozhodnutí trpí stejnými vadami, které žalobce vytýkal prvostupňovému rozhodnutí.
7. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalované

8. V podání ze dne 8. 3. 2017 žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, jelikož žalobní námitky již byly obsaženy v podaném odvolání.
9. Shrнула, že pokuta byla řádně uložena a splňuje preventivní a represivní funkci. Byla uložena za využití absorpční zásady jako úhrnná. Inspektorát se zabýval všemi kritérii pro uložení sankce uvedenými v ustanovení § 24b zákona o ochraně spotřebitele a ty vyhodnocoval ve vztahu ke každému deliktu zvlášť. Okolnosti spáchání byly hodnoceny jak v neprospěch, tak také ve prospěch žalobce, některé nebyly hodnoceny ani ve prospěch ani v neprospěch, což je dle žalované zákonný postup odpovídající judikatuře.
10. Vrácení peněz spotřebiteli po nesprávném účtování označila žalovaná za samozřejmé, nejedná se o polehčující okolnost. V těchto případech ovšem závisí na aktivitě spotřebitele, která vyžaduje minimálně jeho čas.
11. Při posuzování závažnosti porušení povinnosti uvedené v § 12 zákona o ochraně spotřebitele byly zvažovány různé způsoby jejího porušení. Žalovaná má za to, že jejich závažnost je odlišná. Pokud spotřebitel nemá k dispozici žádnou informaci o ceně, je to situace závažnější, než když má k dispozici cenu orientační. Uvedeným postupem nebyl porušen zákaz dvojího započtení.
12. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
14. Předně soud konstatuje, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada a proto obsah a kvalita žalobních bodů v podstatě předurčují obsah rozhodnutí soudu. Toto sdělení je stěžejní pro posouzení několika námitek, které žalobce omezil pouze na obecné konstatování, aniž by svá tvrzení jakkoliv konkretizoval. Jednalo se o námitku nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí správních orgánů a námitku ve vztahu k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, který nemá oporu ve spisech. Žalobce u těchto námitek nenabídl soudu žádné konkrétní argumenty, na kterých tato svá tvrzení zakládá. Soud proto tyto námitky mohl vypořádat pouze v obecném rozsahu (viz níže).

15. Soud konstatuje, že žalobce učinil předmětem soudního přezkumu zejména otázku nepřiměřené výše uložené pokuty, jelikož veškeré konkrétní námitky a argumenty směřují právě k ukládání sankce za správní delikt.
16. S ohledem na skutečnost, že aktuálně projednávaná věc spadá do oblasti správního trestání, ve které je nutno přihlídnout k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, zabýval se soud z úřední povinnosti nejprve tím, zda v mezidobí od spáchání správního deliktu nebyla přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46). Pro žalobce by se jednalo o příznivější právní úpravu zejména v těch případech, kdy by pozdější právní úprava nově neobsahovala skutkovou podstatu, která by postihovala jednání, kterého se žalobce dopustil, případně pokud by stanovila příznivější podmínky z hlediska viny nebo ukládání trestu. Při zodpovídání této otázky soud analyzoval odpovídající část aktuální právní úpravy a dospěl k závěru, že pozdější právní úprava je zcela srovnatelná s aplikovanou právní úpravou. Skutkové podstaty předmětných správních deliktů (aktuální terminologií „přestupků“) zůstaly zachovány včetně totožného rozpětí pro uložení sankcí.
17. Před vypořádáním stěžejní námitky žalobce se soud zaměřil na vypořádání námitek obecného charakteru. V tomto směru se neztotožnil s tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů, jelikož jsou dle soudu srozumitelně a logicky odůvodněná a zároveň neshledal, že by byla vnitřně rozporná (blíže ještě bod 28 tohoto odůvodnění). Žalobce ostatně neuvedl, v čem konkrétně má tvrzená nepřezkoumatelnost spočívat.
18. Ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu, který dle žalobce nemá oporu ve spisovém materiálu, soud uvádí, že stěžejními podklady pro rozhodnutí byly protokoly o kontrolách provedených v různých provozovnách žalobce. Všechny tyto protokoly (celkem osm protokolů o kontrole) jsou obsahem správního spisu a vyplývají z nich skutečnosti, na základě kterých byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětných správních deliktů. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou. Ostatně ani ve vztahu ke zjištění skutkového stavu žalobce nerozporoval žádné konkrétní skutečnosti uvedené v kontrolních protokolech. Pro úplnost lze zmínit, že proti kontrolnímu protokolu ze dne 22. 1. 2016 uplatnil žalobce včas podané námitky, přičemž těmito námitkám bylo ze strany inspektorátu v plném rozsahu vyhověno a v rozporovaných skutečnostech nebylo nadále spatřováno porušení zákona o ochraně spotřebitele. Ve vztahu k ostatním zjištěním vyplývajícím z dalších protokolů o kontrole žalobce žádné námitky neuplatnil.
19. Námitka spočívající v neproověření funkčnosti systému „záruky vrácení peněz“ souvisí dle soudu s otázkou přiměřenosti udělené pokuty, nikoliv s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem pro účely posouzení toho, zda došlo ke spáchání správních deliktů. Soud se proto této námitce věnuje na příslušném místě.
20. Žalobce žádným způsobem nerozporoval, že se předmětných správních deliktů dopustil, jeho stěžejní žalobní námitka spočívá v tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání sankcí za správní delikty je proces, v rámci kterého se aplikuje správní uvážení (diskrece správního orgánu). Správní úvaha se musí pohybovat v zákonem vymezených hranicích, v rámci kterých je správnímu orgánu dovoleno zvolit jedno z více možných a zákonem předvídaných řešení. Při soudním přezkumu správního uvážení soud ve smyslu § 78 odst. 1 soudního řádu správního

zkoumá, zda správní orgán respektoval stanovené meze tohoto uvážení, případně zda správního uvážení nezneužil. V konkrétním případě tedy pachateli správního deliktu nesvědčí (nestanovil-li zákonodárce pro daný správní delikt sankci fixní) „právo“ na konkrétní druh sankce, příp. v konkrétní výši – udělená sankce ovšem musí vzhledem ke všem relevantním okolnostem působit přiměřeně.

21. V posuzovaném případě je správní úvaha správního orgánu limitována výčtem sankcí, které lze za předmětné správní delikty uložit, včetně jejich konkrétního rozpětí. Již tyto údaje jsou pro posuzování přiměřenosti relevantní, jelikož poskytují určitou informaci o tom, jaké druhy/výše sankcí považuje u daného typu deliktních jednání za potenciálně přiměřené zákonodárce. V tomto kontextu je nutné ještě upozornit, že inspektorát uložil pokutu za více sbíhajících se správních deliktů, tudíž ukládal tzv. úhrnnou pokutu. Jejím účelem je uložení jedné pokuty za všechny sbíhající správní delikty, přičemž se vychází z absorpční zásady a pokutu lze uložit v rozmezí platném pro nejprísněji postižitelný správní delikt. Ke všem sbíhajícím správním deliktům se přihlíží při ukládání sankce jako k přitěžujícím okolnostem (srov. Vítová, B. *Zákon o ochraně spotřebitele. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016. Komentář k § 24b).
22. V tomto případě bylo dle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele možné uložit úhrnnou pokutu do výše 5 000 000 Kč.
23. Dalším relevantním ustanovením je § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, které říká, *že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán*. Toto ustanovení stanoví demonstrativní kritéria, ke kterým správní orgán při svém správním uvažování přihlíží, přičemž je na jeho bedrech, aby se veškeré klíčové úvahy, které vzal při volbě konkrétní výše pokuty, projevíly odpovídajícím způsobem v odůvodnění jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23, uvedl, *že správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce stanovenými hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné*. Ač se Nejvyšší správní soud v této věci věnoval ukládání sankce za přestupek, závěry jsou obdobně využitelné i v případě ukládání pokuty za správní delikt.
24. S ohledem na výše uvedené proto nelze považovat za důvodnou námitku žalobce o tom, že správní orgán pochybil, pokud nehodnotil ve prospěch ani v neprospěch žalobce způsob spáchání ani jednoho z předmětných právních deliktů s odkazem na to, že byly spáchány způsobem pro ně typickým. Tato úvaha je plně v kompetenci správního orgánu. Dle závěrů judikatury správních soudů (ostatně ani z judikatury uváděné žalobcem nevyplývá nic jiného) je u odůvodnění uložených sankcí kladen důraz na jeho přezkoumatelnost – správní orgán je povinen relevantní okolnosti *zohlednit*, své klíčové úvahy *uvést* a to způsobem *logickým, srozumitelným a maximálně jednoznačným*. Výše uvedená úvaha inspektorátu nijak nevybočila z mezí, ve kterých se správní orgán při ukládání sankce může pohybovat, a soud ji považuje za logickou, srozumitelnou a jednoznačnou. Inspektorát v podstatě provedl vyhodnocení významu způsobu spáchání pro celkovou závažnost deliktů, což rozhodně nelze ztotožňovat s „nezohlednění“ či „opomenutím“ relevantní skutečnosti. Z konstatování správního orgánu (bylo-li by posuzováno zcela izolovaně) vyplývá, že způsob spáchání správních deliktů svou závažností zcela odpovídá běžně se vyskytujícím jednáním, která spadají pod tyto skutkové podstaty.

25. Z obecného pohledu soud konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění – přihlédly například k tomu, při kolika kontrolách bylo porušení zjištěno; k tomu, zda se jednalo o opakované porušení; k celkové finanční újmě apod. Inspektorát se komplexně zabýval závažností správních deliktů na základě kritérií obsažených v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a v odůvodnění rozhodnutí vyložil, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu a jaký mají vliv na celkovou závažnost deliktu (viz str. 7 a násl. rozhodnutí inspektorátu; přiměřenosti pokuty se věnovala i žalovaná na str. 5 až 7 rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že za předmětné protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, má soud za to, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 250 000 Kč, je přiměřená, nikoliv excesivní. Tato pokuta zároveň splňuje represivní a preventivní funkci.
26. Ve vztahu k systému „záruky vrácení peněz“, který dle žalobce nebyl inspektorátem dostatečně prověřen a rovněž způsobuje nepřiměřenost uložené pokuty, soud uvádí, že na obdobné argumenty reagoval již dříve v podobných případech žalobce. Lze tak odkázat například na rozhodnutí ze dne 31. 3. 2015, čj. 29 A 24/2015-59, bod 28, ve kterém soud poukázal na to, že tento systém nelze považovat ani za polehčující okolnost, jelikož se jedná o povinnost žalobce odstranit následky vlastního protiprávního jednání. Ostatně lze vycházet i ze samotného znění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, která postihuje nesplnění povinnosti poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3 zákona o ochraně spotřebitelů. Ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele hovoří mimo jiné o tom, že prodávající je povinen ceny při prodeji výrobků nebo služeb *správně účtovat*. Je zřejmé, že předmětná skutková podstata postihuje samotnou skutečnost nesprávného účtování, resp. obecněji chrání veřejný zájem na poctivém prodeji. Následkem (v trestněprávním smyslu) tohoto jednání je potom porušení tohoto veřejného zájmu. Žalobce se ovšem snaží argumentovat mechanismem, za jehož pomoci dochází k odstraňování účinku (v trestněprávním smyslu) protiprávního jednání – odstranění konkrétní finanční újmy spotřebitelů. V určitých případech by odstranění účinku trestného činu mohlo být hodnoceno jako polehčující okolnost, v tomto případě tomu tak ovšem nebude, jelikož odstranění účinku klade nepřiměřené nároky na poškozeného spotřebitele (u velkých obchodních řetězců jsou nároky na sledování a cenovou kontrolu nákupu každého zboží mnohem vyšší). Obdobně lze v tomto směru upozornit i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2013, čj. 9 A 36/2010-50, který zmiňuje k této otázce komentářová literatura (srov. Vítová, B. *Zákon o ochraně spotřebitele. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016. Komentář k § 24b).
27. Námitka spočívající v porušení zákazu dvojího přičítání rovněž není důvodná. Inspektorát uvedl, že u deliktu spočívajícího v neuvedení cen přihlédl k různému způsobu porušení, přičemž absenci jakýchkoliv údajů o ceně připočetl k tíži a pokud byla uvedena cena orientační, posoudil to jako okolnost polehčující. Žalobce tvrdí, že tímto postupem byla nepřipustně připočtena okolnost obsažená již ve skutkové podstatě předmětného správního deliktu.
28. V tomto kontextu nelze pominout, že inspektorát na jednu stranu uvedl, že ke způsobu spáchání tohoto správního deliktu nepřihlédl ani ve prospěch ani v neprospěch žalobce (viz bod 24 tohoto odůvodnění) nicméně v bezprostředně následujícím odstavci (str. 8 rozhodnutí inspektorátu) konstatoval, že přihlédl k různým způsobům porušení. Soud se ovšem domnívá, že právní úprava neposkytuje základ k takovému rozlišování na jedné

straně na *způsob spáchání* a na druhé straně na *způsob porušení* – fakticky se tedy dle přesvědčení soudu v tomto případě jednalo o totožnou věc. Soud ovšem vyhodnotil, že tato vada odůvodnění nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro vnitřní rozpornost ani jeho nezákonnost. V jejím důsledku totiž nedochází k zastření toho, k čemu správní orgány ve skutečnosti přihlédly a k čemu nikoliv. Ač má soud výhrady k takto provedenému odlišování způsobu spáchání a způsobu porušení, tak v jeho důsledku je na druhou stranu zřejmé, že správní orgány si byly zcela jednoznačně vědomy toho, k čemu v rámci individualizace sankce přihlížejí. Nejednoznačnost nemohla vzniknout ani na straně žalobce, o čemž svědčí i to, že tuto vadu nenamítal. Soud i tuto část odůvodnění považuje za zcela přezkoumatelnou.

29. Pro vypořádání námitky porušením zákazu dvojího započtení je nejprve třeba zrekapitulovat, že posuzovaná skutková podstata uvedená v ustanovení § 24 odst. 1 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele postihuje jednání, kterým *prodávající informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12*. Toto ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele říká, že *prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informaci o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit*. Lze se tedy ztotožnit s argumentem žalované, že porušení povinnosti podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele může spočívat v různé variaci jednání – tyto variace jsou ovšem obsahem objektivní stránky uvedené skutkové podstaty. Soud tedy dává částečně za pravdu žalobci, nicméně na druhou stranu je třeba říci, že každé z možných jednání, kterými lze porušit § 12 zákona o ochraně spotřebitelů, se může vyznačovat odlišnou mírou závažnosti. Soud tedy má výhrady spíše vůči formulaci, kterou inspektorát užil, jelikož absence jakýchkoliv cen skutečně neměla být vyhodnocena jako okolnost přitěžující, jednalo se spíše o *závažnější způsob spáchání/porušení*. Naopak uvedení „orientačních“ cen lze považovat za intenzitou méně závažný způsob spáchání/porušení (nešlo tedy ani o polehčující okolnost).
30. Soud k této námitce uzavírá, že formulace použité inspektorátem lze označit za nesprávné a námitka žalobce je v tomto ohledu pochopitelná. Zároveň ovšem přihlédl ke skutečnosti, že žalovaná ve svém odůvodnění tyto nepřesnosti víceméně zhojila, resp. lépe řečeno dovysvětlila. Tento postup je akceptovatelný s ohledem na to, že správní řízení tvoří jeden celek a jako takové je třeba ho posuzovat. Uvedená vada odůvodnění obsažená v rozhodnutí inspektorátu zároveň nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, jelikož se jedná spíše o nepřesnost formálního charakteru, nicméně odpovídajícím způsobem reflektující odlišnou intenzitu/závažnost konkrétních způsobů porušení. Ilustrativně lze v tomto směru odkázat na rychlostní přestupky dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, u kterých je při ukládání sankce rovněž přihlíženo k odlišné intenzitě protiprávního jednání (lze zohlednit, zda byla maximální dovolená rychlost překročena o 10 km/h nebo o 20 km/h, ačkoliv se stále jedná o stejnou skutkovou podstatu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 26 a násl.).
31. Žalobce rovněž namítal porušení zásady dvojinstančnosti řízení, které mělo spočívat v tom, že žalovaná nevypořádala všechny jeho námitky a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, aniž pro to byly splněny podmínky. Soud v tomto směru v rozhodnutí žalované neshledal žádné nedostatky a odkazuje na všechny výše uvedené argumenty, ze

kterých je zřejmé, proč má za to, že podmínky pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí byly naplněny.

V. Závěr a náklady řízení

32. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
33. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce ve věci úspěch neměl, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu